

Drumul crucii

Drumul crucii

La sfarsitul versetului 4 al aceluasi capitol din Evanghelia dupa Ioan, Domnul Hristos spusese:

"Nu v-am spus aceste lucruri de la inceput, pentru ca eram cu voi."

Dar acum, cu toate ca Domnul Hristos avea inainte inca drumul crucii, avea inainte inca sa moara pe crucea de pe Golgota pentru ca sa savarseasca mantuirea noastra, totusi El priveste lucrurile acestea ca si infaptuite si gandul Lui se duce la Cel ce L-a trimis aici in lume.

"Acum Ma duc la Cel ce M-a trimis si niciunul dintre voi nu Ma intreaba: "Unde Te duci?"

Domnul Isus face un repros ucenicilor Sai cand le spune aceste cuvinte.

Fireste ca ucenicii au mai pus astfel de intrebari. La Ioan 13.36-38 ni se spune:

"Doamne" I-a zis Petru, "unde Te duci?" Isua i-a raspuns: "Tu nu poti veni acum dupa Mine, unde Ma duc Eu; dar mai tarziu vei veni."

Asadar iata ca Simon pune intrebarea aceasta Domnului Hristos: "Unde Te duci?" Atunci de ce reproseaza Domnul Hristos in capitolul 16 ca nimeni nu-L intreaba: "Unde Te duci?"

Si in capitolul 14.5, dupa ce Domnul Hristos spusese mai dinainte

"Stiti unde Ma duc si stiti si calea intr-acolo" - Toma I-a zis: "nu stim unde Te duci si cum putem sa stim calea?"

Deci ucenicii au pus cand unul, cand altul intrebarea aceasta Domnului Hristos. Ne intrebam totusi, de ce oare Domnul Hristos le face acest repros: "Acum Ma duc la Cel ce M-a trimis si nimeni dintre voi nu Ma intreaba: "Unde Te duci?"

Intrebarea pe care o pun ucenicii, fie ca stiu, fie ca nu stiu, era o intrebare despre locul pamantesc in care Se ducea Domnul Hristos. Petru vroia sa stie daca merge, asa cum li era obiceiul, in Betania sau in alta parte. In orice caz, intrebarea lui nu avea de a face cu intrebarea pe care le reproseaza Domnul Hristos ca nu o pun acum, in timpul in care El Se duce la Tatal.

Domnul Hristos le spusese deseori unde Se duce. Astfel, in Luca 18.31-34 se spune: "Isus a luat cu Sine pe cei doisprezece si le-a zis:

"Iata, ne suim la Ierusalim si tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul Omului, se va implini. Caci va fi dat in mana neamurilor; Il vor batjocori, Il vor ocari, Il vor scuipa si, dupa ce Il vor bate cu nuiele, Il vor omori; dar a treia zi va invia."

Ei n-au inteles nimic din aceste lucruri; caci vorbirea aceasta era ascunsa pentru ei si nu pricepeau ce le spunea Isus."

In alta parte din Cuvantul lui Dumnezeu, la Matei 16.21-26 ni se spune:

"De atunci incolo, Isus a inceput sa spuna ucenicilor Sai ca El trebuie sa mearga la Ierusalim, sa patimeasca mult din partea batranilor, din partea preotilor celor mai de seama si din partea carturarilor, ca are sa fie omorat si ca a treia zi are sa invieze. Petru L-a luat deoparte si a inceput sa-L mustre, zicand: "Sa Te fereasca Dumnezeu, Doamne! Sa nu Ti se intample asa ceva!" Dar Isus S-a intors si a zis lui Petru: "Inapoi Mea, Satano; tu esti o piatra de poticnire pentru Mine. Caci gandurile tale nu sunt gandurile lui Dumnezeu, ci ganduri de ale oamenilor." Atunci Isus a zis ucenicilor Sai: "Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea si sa Ma urmeze; pentru ca oricine va vrea sa-si scape viata, o va pierde; dar oricine isi va pierde viata pentru Mine, o va castiga."

Asadar Domnul Hristos a instiintat pe ucenicii Lui despre drumul pe care avea sa mearga, despre drumul crucii; dar ucenicii n-au inteles, pentru ca nu le placea drumul acesta al crucii. Este adevarat ca n-au mai vorbit cu Domnul Hristos despre aceasta, din clipa in care Domnul Hristos a intervenit asa de hotarat si le-a spus adevarul pe fata, ca oricine Il impiedica de la suferinta nu este de la Dumnezeu, este de la Satana. Dar daca n-au mai pus nicio intrebare, daca n-au mai vorbit, de inteles tot n-au inteles.

Sa fie oare numai ucenicii in aceasta vina fata de Domnul Hristos, ca n-au inteles drumul crucii si ca nu l-au pus aceasta intrebare, pe care Domnul Hristos avea pretentia sa l-o puna: "Unde Te duci?" Nu cumva suntem si noi oameni carora ne place ceea ce a castigat Domnul Hristos pentru noi, ne place viata cu Domnul Hristos - dar fara cruce, fara suferinta? Si cu toate acestea, fara acest drum al crucii nu se poate.

In definitiv, ce este crucea? Ce a fost pentru Domnul Hristos crucea si ce este pentru noi crucea? A fost un mijloc de executie. Mijloc de executie a ce? A Domnului Hristos pentru mantuirea noastra. El a purtat in trupul Lui pe lemn pacatele noastre ale tuturor. Dar pentru noi, ce mijloc de executie este crucea? A ce executie? A eului nostru, a omului nostru vechi cu care venim aici in lume.

Este asa de trist ca oameni credinciosi de atata vreme, nu stiu ca noi avem doua firi: firea pamanteasca, asa cum ne nastem cu ea, si firea din Dumnezeu, pe care o capatam in clipa in care credem in jertfa Domnului Hristos. Si din pricina aceasta vrajmasul isi face, cu cei ce nu cunosc lucrul acesta, lucrarea lui de tragere in jos a celor ce ar trebui sa fie trasi mereu in sus. De aceea este bine sa fim lamuriti in aceasta privinta.

Nu a pierit firea veche, omul vechi, din clipa in care ne-am intors la Dumnezeu. Este gresit cand unii dintre noi spun: Am o singura fire, firea aceea din Dumnezeu, pe care am capatat-o cand am crezut in jertfa Domnului Isus. Este gresit lucrul acesta. Avem in noi si firea noastra

veche, fire care, cum am spus, nu a fost ierata odata cu pacatele noastre, ci a fost rastignita, executata impreuna cu Domnul Hristos.

Este greu, e adevarat, sa facem aceasta deosebire intre pacate si pacat. Daca Domnul Hristos ne-a iertat toate pacatele, cum este cu putinta sa fie un pacat care sa nu fie iertat? Mirarea aceasta vine din necunoasterea cailor lui Dumnezeu si a cailor vietii noastre. Noi nu ne cunoastem pe noi insine; Domnul ne cunoaste. El ne-a instiintat si in aceasta privinta ca inima este nespus de inselatoare si de deznadajduit de rea. Cine poate s-o cunoasca? "Eu, Domnul, o pot cunoaste." Numai El o cunoaste in toata stricaciunea si in toata inselaciunea ei. De aceea trebuie sa stim ca atunci cand am venit la Domnul Hristos, ne-au fost iertate toate pacatele care au izvorat din firea pamanteasca; dar firea noastra pamanteasca, omul nostru cel vechi, n-a fost iertat, ci a fost rastignit impreuna cu Domnul Hristos.

Ce este acest om vechi? Este pornirea deosebita a fiecaruia dintre noi, din care izvorasc sumedeniile de pacate care ne-au fost iertate prin jertfa Domnului Hristos. La unul, aceasta fire veche se arata in faptul ca este violent, reactioneaza la cel mai mic gest de impotrivre. La altul, dimpotriva, este asa de simtitoare incat la cel mai mic gest se strange ca melcul in cochilia lui si nu mai spune nici macar o singura vorba. La altii, aceasta fire veche se arata in manie. La altii se arata pornirea aceasta a omului vechi spre usurate, spre legaturi cu lumea. La altii se arata in pornirea nestavilita de a se imbogati. Din aceasta pornire fireasca a noastra izvorasc toate celelalte pacate. Si aceasta pornire fireasca a noastra, omul nostru cel vechi, ne tiranizeaza si ne face viata amara si ne produce dureri mari.

De aceasta fire veche vrea sa ne scape Domnul Hristos prin crucea Lui si prin crucea noastra, pe care o ingaduie sa fie in viata noastra. Care este aceasta cruce a noastra? Eu nu stiu, fiecare stie mai bine. As pune inainte cateva numai din cele ce alcatuiesc crucea noastra.

Uneori imprejurarile in care traим sunt crucea noastra. Acum, cand imprejurarile sunt mai bune si cand oamenii sunt buni, noi nu vedem prea bine pornirea fireasca a eului nostru. Dar se intampla ca imprejurarile mai sunt si rele, iar oamenii nu sunt intotdeauna pe placul nostru. Ce facem noi in asemenea imprejurari? Luam numai un caz. Avem un chirias rau, toata stradania noastra este sa scapam de acest chirias. Asta inseamna sa fugim de cruce, fara sa ne dam seama. Domnul Isus vrea sa ne scape de firea noastra pamanteasca, iar noi nu ne invoim cu drumul acesta al crucii.

In epistola catre Filipeni 3.18 apostolul Pavel spune:

"Caci v-am spus de multe ori si spun si acum, plangand: sunt multi care se poarta ca vrajmasi ai crucii lui Hristos."

Fireste ca acesti vrajmasi ai crucii lui Hristos sunt, asa cum ni se arata aici, in epistola aceasta catre Filipeni, oamenii aceia care vroiau sa mai adauge ceva la jertfa Domnului Hristos, asa-numitii iudaizanti, care cereau si respectarea legii, alaturi de credinta in jertfa Domnului Hristos, pentru mantuire. Dar nu este mai putin adevarat ca sunt si acei oameni care erau inaintea si totusi se purtau ca vrajmasi ai crucii lui Hristos. Cum se poate, vrajmasi ai crucii lui Hristos dintre credinciosi? Da, noi suntem de acord cu tot ce spune Domnul Hristos, in teorie, dar cand ajungem la practica, suntem ca niste vrajmasi. Atunci ne aratam ce suntem noi.

Asadar, aceasta invinuire pe care o face Domnul Hristos, ca nu Il intreaba ucenicii: "Unde Te duci?", cu privire la drumul crucii, nu ii priveste numai pe ucenici, ci si pe noi cei de azi. Suntem noi gata sa murim prin credinta in jertfa Domnului Hristos, socotind atat imprejurarile prin care trecem, cat si oamenii cu care suntem in legatura, mijloace ale mortii eului nostru firesc? Nu este de ajuns sa credem cu capul, este nevoie sa credem cu viata. In orice caz, intrebarea pe care o pune Domnul Isus ucenicilor Lui este o intrebare pe care ne-o pune si noua azi. Nu este placut sa murim. Dar este o fericire sa fii mort.

28 martie 1965

clickbible.org